Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 81. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 1-го ТРАВНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 1, 1984 No. 81. VOL. XCI.

В УРБАНІ ВІДБУДУТЬСЯ ДВІ КОНФЕРЕНЦІЇ

Урбана, Ілл. — Заходами Української Науково-Дослідної Програми (УНДП) при Іллинойському Університеті в Урбана-Шампейн відбудуться цього року дві конференції з української проблематики в цьому університеті, які будуть тривати майже цілий тиждень. Крім УНДП ці конференції спонзорують також інші університетські інституції та українські установи й меценати української вільної науки.

Перша конференція проходитиме під загальною назвою „Українська Культура: Вибрані Питання" у днях від 25-го до 28-го червня. Її програму підготовляють професори Богдан Рубчак, Дмитро Штогрин і предсідники окремих сесій, що працюють над підготовкою від серпня минулого року. Під тематичним оглядом наради конференції будуть поділені на 15 пленарних сесій: Культура: соціологічні аспекти (предсідник проф. Всеволод Ісаїв), Історія освіти (предсідник проф. Маріяна Рубчак), Мітологія та демонологія (предсідник проф. Наталія Кононенко-Мойл), Фолкльор (предсідник проф. Богдан Медвідський), Матеріяльна культура (предсідник Оксана Соловей), Гуцульський фолкльор (предсідник проф Олександер Малицький), Архітектура (предсідник проф. Радослав Жук), Образотворче мистецтво (предсідник проф. Мирослава Цішкевич-Мудрак), Театр (предсідник проф. Валеріян Ревуцький), Фільм (предсідник Марко Царинник), Музика (предсідник д-р Андрій Шуль), Прикладне мистецтво (предсідник Лідія Палій), Історія української етнографії (предсідник проф. Мирослав Семчишин), Народне мистецтво: окремі аспекти (предсідник проф. Б. Рубчак) і Музеї та музейництво панель (координатор проф. Д. Штогрин). У програму конференції входитимуть також висвітлення вибраних фільмів і зокрема концерт відомої піяністки Юліяни Осінчук.

Друга конференція відбудеться 29-го червня і проходитиме під загальною темою „Проблеми Державности: Україна у XX столітті". Її підготовляє Програмова комісія, у склад якої входять професори З. Лев Мельник, Д. Штогрин, Любомир Винар і Василь Верига. Наради цієї конференції почнуться головною ключевою доповіддю проф. Джана Решетара й поділятимуться на такі чотири сесії: Історичні й порівняльні аспекти (предсідник проф. Л. Винар), Соціяльні рухи (предсідник проф. В. Ісаїв), Роля релігії в українських національних справах (предсідник проф. Мирослав Лабунька) і Економічні аспекти й сили (предсідник проф. Петро Стерчо). В загальному будуть прочитані 50 доповідей в англійській та українських мовах, які являються офіційними мовами конференцій.

Під час конференцій відбудеться спільна вечеря, головним промовцем якої буде мистець Яків Гніздовський; для його праць буде влаштована окрема виставка в одній з конференційних заль.

Особи, які цікавляться питаннями української культури й державности України і бажають взяти участь у згаданих конференціях, повинні звертатись до: Dmytro M. Shtohryn, Slavic and East European Library, University of Illinois, 1408 W. Gregory Dr., Urbana, Ill. 61801; tel.: (217) 333-1340.

ПОМЕР СВ. П. ІНЖ. О. КЛЮФАС

Гантер, Н. Й. — У суботу, 28-го квітня 1984 року, помер тут на 82-му році життя св. п. інж. Орест Клюфас. Панахида відбулася у понеділок, 30-го травня у похоронному заведенні. Похорон у вівторок, 1-го травня, о год. 9:30 ранку з похоронного заведення Басаджік до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Гантері й опісля на католицький цвинтар в Елка Парк, Н. Й. Покійний залишив дружину Оксану; синів — Юрія з дружиною Мартою і дітьми Наталкою і Романом; Константина з дружиною Оксаною і дітьми Оксаною, Адріяном і Романом, та іншу родину.

Помер ред. М. Хом'як

Едмонтон, Альта. — Тут помер в понеділок, 16-го квітня 1984 року, на 78-му році життя видатний український журналіст мгр Михайло Хом'як.

Покійний, по професії правник, розпочав свою журналістичну кар'єру в Західній Україні перед Другою світовою війною, пересилаючи до щоденника „Діло" незвичайно цікаві репортажі з Лемківщини, де працював як кандидат адвокатури. Відтак перейшов на постійну працю до щоденника „Діло", як в тому часі один з наймолодших членів редакційної колегії.

Після вибуху Другої світової війни переїхав до Кракова, де у 1939 році заснував і став головним редактором щоденника „Краківські Вісті". Цей, в ту пору неофіційний орган Українського Центрального Комітету, появлявся в дальших роках з уваги на воєнні події неперіодично в Кракові, а відтак у Відні до квітня 1945 року.

Мгр М. Хом'як переїхав з родиною після закінчення війни до Канади та поселився в Едмонтоні, де довший час був співредактором „Українських Вістей". Довгі роки мгр Хом'як був співробітником „Свободи", до якої постійно присилав свої статті, та до останніх років держав постійний зв'язок.

Широко активний в громадському житті, мгр М. Хом'як був дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді та Української Шевченківської Фундації.

Похорони відбулися в Едмонтоні в четвер, 19-го квітня ц.р. Покійний залишив дружину та п'ять дочок з родинами.

В Трентоні відбуваються дві виставки

Трентон, Н. Дж. (О. Татомир). — В недільному додатку-журналі щоденника „Трентон Таймс" з 22-го квітня ц.р. на цілій фронтовій обгортці поміщено кольорову світлину писанок, а на сторінках 10, 11 12-ій в більшій статті п. н. „Українська народна творчість" пера Шарон Шлегел находиться кілька кольорових зразків цього мистецтва — килими, різьблена касетка й повний народний одяг з Покуття та дві знімки з життя українських студентів в 1937 і 1939 роках.

Авторка підкреслює, що крізь сторіччя, не зважаючи на нищівні напали орд, український нарід не переставав вишивати, ткати килими та різьбити, ніколи не забував про свою спадщину, що її як цінний скарб плекав поколіннями. Ці незвичайні скарби України стали об'єктом широкого зацікавлення і подиву на двох споріднених виставках, відкритих в Стейтовому Музеї Ню Джерзі в Трентоні, як частини продовжуваної серії різних етнічних груп стейту.

Основною є виставка народної творчости Українського Музею з Ню Йорку. На цій виставці є показане багатство українських на-

Закінчення на ст. 4.

МОСКВА ЗДОБУВАЄ ВПЛИВИ СЕРЕД АРАБІВ

Ню Йорк. — Кремль радіє зі своєї „тихої" перемоги над Америкою в просторі Середнього Сходу, що сталася ще більш наявною, відколи ЗСА відтягнули своїх морських піхотинців з Бейруту.

Совєти залицяються тепер до арабів з „дипломатичними увертюрами" і обіцяють різнорідні допомоги. Знову ж араби, як ніколи досі зажурені й відштовхнуті Америкою, яка однобічно підтримує — на їхню думку — тепер тільки Ізраїль, — пише „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 23-го квітня, — дуже прихильно сприймають совєтські загравання. Факти:

В Єгипті: незабаром поміж Москвою і Каїром буде поновлено дипломатичні стосунки, які перервано було три роки тому. Совєти висилають до Єгипту транспорт „запасних частин" для військового арсеналу, що вже є в Каїро.

В Ливані: лише один місяць тому совєтських визначних людей ігнорували в Бейруті. Тепер президент Ливану Ґемаєль дуже сердечно приймає совєтських дипломатів.

В Сирії: делегація з Москви ще раз підкреслила свою підтримку для Дамаску і висилає нові літаки типу МІГ Сирії, де й надалі лишаються сім тисяч совєтських дорадників вишколювати сирійців для війни.

В Йорданії: король Гуссейн, знеохочений американською підтримкою Ізраїля і "несправедливим" ставленням до арабів, розпочав сердечніше приймати совєтські делегації. Король також вітає участь совєтів у розв'язуванні вузла жидівсько-арабських непорозумінь на Близькому Сході.

Наступний його крок — купівля в Москві зброї модерного воєнного виряду — є лише питанням часу, пише цей же журнал.

В Іраку: високий совєтський дипломат оглядав іраксько-іранське побоєвище і пропонує Іракові зброю і економічну допомогу в його війні з Тегераном. Москва, як і інші марксисти, гостро критикує і зовсім відкрито атакує уряд крайнього мусулманського фундаменталізму аятолли Хомейні.

В Савдійській Арабії: ця монархічна і традиційно релігійна країна недолюблює Москву за комунізм і безбожництво, але і Ріяд тепер, вперше в історії, прислуховується до мови совєтських дипломатів, щоб тільки бодай цим дати до зрозуміння Америці, як савдійські араби подратовані однобічною проізраїльською політикою З'єднаних Стейтів Америки, що дуже несправедлива, на їх думку, до арабів.

У СВІТІ

ВІСІМДЕСЯТ ДЕВ'ЯТЬ закладників звільнили в Анґолі в Африці протиурядові ангольські повстанці і дозволили їм усім виїхати в Йоганнесбург, у Південну Африку, у четвер, 26-го квітня. Їх захоплено в полон при різних нагодах в кількох місяцях, виключно з пропагандивною метою, починаючи з грудня минулого року. Серед звільнених є 66 португальців, 15 філіпінців та вісім місіонерів з семи різних країн і деномінацій. Серед звільнених було 19 дітей. Ніхто із закладників не скаржився на погане трактування їх у Анґолі повстанцями, хоч доводилося закладникам маршувати довгими днями і навіть тижнями по ночах, з місця на місце, щоб не зустрітися з урядовими військами чи поліцією. Тепер ангольські повстанці мають закладниками у себе ще 16 британців, 20 чехів та одного югослав'янина. Всі ці закладники — це спосіб для керівника повстанців Джонаса Савімбі потрапити на сторінки міжнародних газет.

НАСТУП В'ЄТНАМУ НА Таїлянд, що якраз тепер відбувається, на думку експертів закордонної політики в Америці, не розвинеться в інвазію повною парою, бо цьому на перешкоді стоїть Китай, що примушує в'єтнамців тримати на кордоні поміж Китаєм і В'єтнамом у повному поготівлі 600,000 вояків, завдання яких — обороняти північні кордони В'єтнаму. Перестрілку поміж обома арміями на початку квітня оцінюють у ЗСА, як пересторогу Пекіну для Ганою забрати свої руки від Таїлянду. Але В'єтнам не зовсім взяв це до уваги, нещодавно перейшов Таїляндський кордон. Тому, — пише „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт", — треба очікувати зміцнення китайськх збройних сил на в'єтнамському кордоні.

СОЦІЯЛІСТИЧНО-КОМУНІСТИЧНИЙ „шлюб" у Франції, де в уряді соціяліста Франсуа Міттерана є чотири міністри-комуністи, далі триватиме, про що свідчить примирливе ставлення комуністів у Парижі до останніх потягнень Міттерана в його перебудові сталевої індустрії, де уряд, модернізуючи цю важку промисловість, мусітиме виелімінувати 27,000 місць праці. Французькі робітники, які вийшли на страйки в останньому часі по всій Франції, чекали від комуністів підтримки, але Міттеран дав комуністам ультиматум: або вони підтримають його уряд, або коаліції між соціялістами і комуністами він, Міттеран, покладе кінець. Як виявилося, комуністи були примушені піти на уступки. Крім сталевої індустрії Міттеран заплянував модернізувати або закрити старі кам'яновугільні шахти, неефективні кораблебудівельні доки та інші об'єкти тяжкої промисловости, що добре не функціонують.

МИНУЛОТИЖНЕВА ПОДІЯ з американським воєнним гелікоптером в Европі, що його обстріляли чехо-словацькі літаки-винищувачі близько чехо-словацького кордону — як виявилося, сталася не зі злої волі Чехо-Словаччини, бо гелікоптер дійсно залетів помилково на чехо-словацьку територію шість миль вглиб країни. Признання про пілотову помилку прийшло з Пентагону в четвер, 26-го квітня. На щастя, ні гелікоптерові, ні пілотові нічого не сталося. Про сам інцидент є інше свідчення від військового обсерватора з Західньої Німеччини, який твердить, що чехо-словацький літак тільки „лякав" американського пілота і, виганяючи його з-під своєї території, ніякої стрілянини не вів.

В АНҐОЛІ КУБИНЦІ обвинувачують Америку за потурання атентатчикам, коли минулого тижня в Анґолі з вибуху підкладеної під авто бомби загинуло 14 осіб. Згідно з Гаваною і її пресою, що надрукувала великими заголовками протести на перших своїх сторінках 25-го і 26-го квітня, уряд Фіделя Кастро каже, що всі вбиті були „цивільними будівельними робітниками", а не вояками, як подавали американські засоби масової інформації.

ХВИЛЯ ТЕРОРИСТИЧНИХ бомбардувань пройшла по території французької карaібської посілости, по Гваделюпі, у п'ятницю, 27-го квітня. З міста Поонт-а-Пітр повідомили, що вибухло там 14 бомб, що спричинили великі шкоди урядовим будинкам, але жертв в людях не було. Ніхто досі не взяв на себе відповідальности за ці терористичні акти.

ПРЕЗИДЕНТ РЕҐЕН ПІДПИСАВ НОВИЙ ДОГОВІР З КИТАЄМ

Шанхай, Китай. — Президент Реґен, під час промови до 600-членного збору студентів тут у понеділок, у найбільш престижевому університеті Китаю, 30-го квітня, знову підкреслив головні принципи, на яких міцно стоїть і зростає вільний світ і особливо Америка: віру Бога, в демократичні принципи і вільний ринок.

Це ті самі твердження, що їх він включав у всі свої промови тут досі, хоч ці президентові ремарки, як і його сильний критицизм політики Совєтського Союзу, були пропущені в китайському перекладі промови по телевізійній мережі в Китаї (англійською мовою Реґенова промова трансмітувалася повністю). Президент Реґен, підписуючи формально новий „потрійний договір" з Пекіном, також в понеділок, ще перебуваючи в Пекіні, сказав, що цей „потрійний акорд є ознакою, що зв'язки (Америки) з Китаєм є одною з найголовніших подій в післявоєнній дипломатії". Підписаний Президентом ЗСА новий договір, цим формалізований, торкається наукового і культурного обміну, економічної співпраці і розвитку нуклеарної енергії.

Договір гарантує американським корпораціям, які діють в Китаї, що їх не піддаватимуть подвійному оподаткуванню; договір передбачає жваву виміну артистичних і мистецьких груп, виміну музейними виставками та іншими культурними програмами; договір запевняє Китаєві допомогу і співпрацю американських фірм у побудові Китаєві нуклеарного реактора, очевидно для мирних цілей. В неділю, 29-го квітня, Президент ЗСА і Перша Леді Ненсі Реґен та їхній почет, що складається з понад 500 осіб, віддали шану китайській стародавній цивілізації і китайським сучасним можливостям, відбувши чотиригодинну поїздку вглиб країни, де щойно 10 років тому випадково віднайдено загублений велетенський гріб першого китайського імператора Квін Ші Гуанга, якому вже 2,200 років. Досі археологічні розкопки в стародавній столиці колишньої китайської імперії Ксіян, 600 миль на південний захід від Пекіну, поруч могили імператора відкопали із землі цілу армію — 800 статуй вояків з теракоти, розміром у нормальну людську величину. Кожна з цих постатей із випаленої глини стоїть у готовій позі захищати імператора і навіть вирази їхніх облич віддзеркалюють знову ж рішучість цих восьми сот китайських лицарів боронити могилу імператора.

Археологи Китаю кажуть, що таких статуй є тут, в землі, до восьми тисяч. На стоянку їх натрапив випадково китайський селянин, копаючи криницю.

Реґени були захоплені з цієї екскурсії, як і усією іншою програмою подорожі, яка „відбувається в дусі взаємної пошани і взаємокористи для обох сторін", як висловився прем'єр Китаю Жао Жіянґ, прощаючись з Реґенами, коли вони віджджали з Пекіну до Шанхаю.

В АМЕРИЦІ

У ВІДОМОМУ СУДОВОМУ процесі за напад на вантажне авто із мільйонами долярів фірми Брінк у Нанует, у Рокланд повіті, Н.Й., де згинув сторож і два поліцисти, сталася сенсаційна зміна. Одна із головних оскаржених, відома активістка революційної групи Кеті Будін, що досі заперечувала свою вину, тепер заявила, що почувається винною і що їй незвичайно прикро, що брала участь у події, що спричинила смерть трьох невинних людей. Її признання до вини може закінчитися присудом від 20 років до доживотної тюрми.

ПАТОЛОГИ В ПАЛМ БІЧ на Фльориді ствердили, що у крові знайдено мертвим у готелі Дейвида А. Кеннеді була значна кількість кокаїни та ліку на втишення болів демеролю. Дейвид Кеннеді, син убитого в 1968 році сенатора Роберта Ф. Кеннеді, був похований в четвер, 26-го квітня, побіч свого діда Джозефа Кеннеді на родинному цвинтарі в Бруклайн, Массачусетс.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН переслав до Палати Репрезентантів чотири проєкти законів, які мають допомогти у відкритті та засудженні людей, що є співучасниками міжнародних терористичних акцій. У законопроєктах пропонуються високі кари, присуди тюрми до 10 років для тих людей, які допомагають терористам або вишколюють людей для терористичних актів з різнонаціональних груп чи війська.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ДИРЕКТОР Сі-Ай-Ей Вілліям Дж. Кейсі вибачився, що як слід не поінформував кого треба було, про замінування вод у затоках Нікараґуа, сенатор Деніел П. Мойніген відкликав свою резиґнацію з посту заступника предсідника сенатської Комісії для справ розвідки і працюватиме далі в цій Комісії.

ЧЛЕНИ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ партії в Палаті Репрезентантів пропонують змінити спосіб оцінювання податків. Ця пропозиція передбачає зменшення податків для поодиноких людей і корпорацій, як також упрощення цілої податкової системи, щоб не було в ній викрутів; пропозицію, яку називають „простим і чесним оподаткуванням", підтримують також члени Сенату.

ХОЧ РОЗАЛІН КАРТЕР, дружина колишнього президента Джиммі Картера, заперечує, що вона зацікавлена у політичній кар'єрі, проте багато демократів із Джорджії запевняють, що вона буде кандидувати на сенатора із свого стейту у 1986 році.

ЧИМАЛО ЧЛЕНІВ Республіканської партії зі стейту Колорадо заявляють, що вони не будуть піддержувати кандидатури Ґері Гарта у виборах на пост сенатора в 1986 році. Вони уважають, що він „занедбує" тепер свої сенаторські завдання, бо сенатор використовує усі сили на передвиборчу кампанію як кандидат на президента від Демократичної партії на цьогорічну Конвенцію своєї партії.

ВЕРХОВНИЙ СУД вирішив одноголосно, що не можна відбирати від розведеної жінки, яка вдруге одружилася із чоловіком іншої раси, права опіки над дітьми з першого подружжя, якщо на таке відібрання нема іншої причини, а тільки расова.

НА 50-РІЧЧІ „Університету на вигнанні" в Ню Йорку промовляв нагороджений Нобелівською нагородою польський поет і письменник Чеслав Мілош. Він відчитав Відкритого листа від одного із семи активістів боротьби за людські права, які одержали з приводу цього свята почесні докторати. Листа написав польський дисидент Адам Міхнік, який не міг бути присутній на святі, бо тепер сидить у польській тюрмі. В листі Міхнік закидає польському міністрові внутрішніх справ, що міністер пропонує йому, за право виїзду з Польщі, звільнення з тюрми, а Міхнік не хоче бути „видвореним".

КАНАДСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ДІЯЧІ ВІТАЮТЬ УНСОЮЗ У 90-РІЧЧЯ

З нагоди 90-річчя УНСоюзу, ряд політичних діячів в Канаді прислали на руки головного предсідника д-ра Івана О. Флиса листи-привіти з цієї нагоди. Деякі вибрані уривки з тих листів поміщуємо внизу.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ГУБЕРНАТОР КАНАДИ

„...В імені мешканців Канади, а особливо у своєму власному імені, з приємністю хочу переслати мої сердечні і найкращі побажання з приводу так виїмкового святкування в історії Вашої організації.

Канадці і американці українського походження дали великий вклад в культурне збагачення цих обидвох країн.

Рівночасно членство УНСоюзу з різних країн надає цій орґанізації особливий характер та допомагає змінити історичні сусідські зв'язки поміж Канадою і ЗСА від довгого ряду років.

Мої горожани канадці українського походження відігравали і далі відіграють важливу ролю в рості та розвитку нашої прегарної країни. Я є переконаний, що таку саму ролю вони відіграють в ЗСА..."

Ед Шраєр

ГУБЕРНАТОР ОНТАРІО

„...Як представник Їх Величности Королевої в провінції Онтаріо з приємністю пересилаю мої сердечні привітання для всіх членів Українського Народного Союзу в Канаді з приводу 90-річчя цієї організації.

Канадці українського походження сильно збагатили нашу країну її соціяльний стан, а їхній вклад в розвиток нашої історії був величезний і тому ми горді з того змішання наших двох культур. УНСоюз є одною з багатьох організацій, що сповняє безцінну службу в задержанні культурної спадщини для майбутніх поколінь, а його альтруїстична праця і підтримка своїх членів здобула пошану і подяку для цілої української спільноти..."

Джан Ейрд

ПРЕМ'ЄР ОНТАРІО

„...90-літня історія Українського Народного Союзу позначена посвятою для спільного добра і тим залишила видимий знак на житті цілої спільноти Північної Америки.

Посвята для братської і гуманітарної праці і служба для важливих завдань, щоб улегшити включення іміґрантів у нове життя країни поселення, а рівночасно плекання для майбутніх поколінь традицій України, дали Вашій організації найкращий рекорд успіхів...

... Сьогодні провінція Онтаріо є підсилена і збагачена саме через вклад праці того найбільш сильного числом українського населення в канадських провінціях...

...Коли Ваша організація відзначує 90-річчя я з вдячністю висловлюю признання за ту велику працю, що Ви виконали для українців у провінції Онтаріо..."

Вілліям Дж. Дейвис

ПОСАДНИК ТОРОНТО

„...В 1984 році Український Народний Союз відзначує своє 90-річчя. Ця найстарша і найбільша українська організація в Північній Америці виконує постійно широку культурну, виховну і суспільну службу, щоб допомогти українським іміґрантам та їхнім дітям встановити нове і повне життя на тому континенті.

1984 рік це рівночасно важливий рік для міста Торонто. Це 150-та річниця об'єднання його у одне місто. Багато програм з тої нагоди проходить під кличем: „Свято приятелів". Торонто є особливо щасливе тим, що стало родинним містом людей різного походження. Одною з найбільших і найсильніших своїми впливовими групами є саме українська..."

Артур Ц. Еґлтон

МІНІСТЕР БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ КАНАДИ

„...Мої найсердечніші побажання Українському Народному Союзові з приводу 90-років служби для своїх членів в Канаді і ЗСА.

Українська традиція є дуже сильна в Канаді, де її музика, танці і мистецькі народні вироби постійно знаходять приятелів серед канадців інших національних походжень, а продовжування навчання Ваших дітей батьківської мови дає надії на майбутнє Вашої спільноти.

Сердечні побажання для Вашої сильної організації і її служби членам..."

Дейвид М. Колнетт

СЕНАТ КАНАДИ

„...Український Народний Союз є головною піддтримкою братського культурного, освітнього, економічного, політичного, суспільного і розвагового життя українців на цьому континенті. Він безумовно буде далі провідним чинником у всіх тих ділянках і своє сторіччя буде святкувати із ще більшим успіхом..."

Павло Юзик

Закінчення на ст. 4.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1985 РІК

Редакція „Свободи" вже почала підготову матеріялів до Альманаха УНСоюзу на 1985 рік. Частинно він буде присвячений подіям після закінчення Другої світової війни, тобто перебування українців-втікачів в таборах Ді-Пі, а відтак великогоісходу до країн нового поселення. Матеріяли про ці та інші події українською і англійською мовами проситься авторів надсилати до 20-го червня ц.р. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Фарс справедливости

Нікараґуа у Центральній Америці, яка приймає від СССР і Куби гроші, зброю і виряд для експорту комуністичної революції до Сан Сальвадору, заскаржила Америку до існуючого від 1946 р. у Газі — за офіційною назвою Міжнародного суду справедливости за заміновування її портів. Популярно відомий світовий трибунал має, за своєю хартією, ладнати суперечки між державами і давати правничі поради Раді Безпеки Обєднаних Націй. Таким чином ця установа не має компетенції виступати, як суверенна установа міжнародного права, не має ніякої екзекутивної сили і насправді не має ніякого значення; складається вона з 15-ох суддів, з яких кожний отримує 82,000 долярів річної платні. За кругло 37 років свого існування світовий трибунал розглядав тільки 48 „справ", з яких єдиним успіхом було лагодження суперечок за право риболовлі. Об'єднані Нації складаються тепер із 158 членських держав. Суддями світового трибуналу можуть бути тільки юристи з членської країни ОН, отже практично, не може бути швайцарець. Австралія, Канада, Британія, Індія і багато інших країн одверто заперечили право світовому трибуналові займатися їхніми справами. А коли світовий трибунал натаврував совєтську інвазію до Афганістану чи насильне захоплення американської амбасади в Ірані і в'язнення 52-ох її членів, як „закладників", то з голосом Гааґського Трибуналу ніхто не рахувався. Теперішній амбасадор ЗСА в ОН, Джін Киркпатрик, яка була професором політичних наук у Джорджтавнському університеті у Вашінґтоні, назвала Міжнародний суд справедливости „Напів леґальною, напів юридичною, напів політичною установою, яку різні держави у світі інколи визнають, інколи її не визнають".

У справі замінування портів у Нікараґуа американський Уряд згори заповів, що не визнає Міжнародного суду справедливости — компетентним рішати в цій справі. Всі противники режиму Роналда Реґена вхопилися заміновування портів в Нікараґуа, для ведення демагогічної кампанії проти Реґена і його найближчих дорадників у справах безпеки країни та способу, як поборювати загрозу комунізації Центральної Америки. Навіть такий інтелектуал і державний муж, як сенатор Пет Мойніген, колишній амбасадор в Індії, професор університету, зрікся становища заступника голови Комісії для розвідочних справ у Сенаті на знак протесту, що те замінування переведено без попереднього повідомлення і згоди цієї Комісії. Так, наче би Мойніген не знав, що успіх кожної військової операції в першу чергу залежить від засекречення її — навіть від членів Конґресу, які не вміють зберігати довірених їм тайн. Але після вияснення директора Сі-Ай-Ей Вебстера, Мойниген відкликав свою резиґнацію.

Міжнародний суд справедливости — це шумна назва, за якою скривається фікція. Зрештою Об'єднані Нації стали теж фікцією, як установа, яка має вирішувати міжнародні суперечки й ґарантувати світовий мир.

Право вето Совєтського Союзу в Раді Безпеки ОН і розпучнявіння ОН до числа 158 держав і державок з різним правом голосу кожного члена довело до створення в ОН бльоку „невтральних" з таким „невтральним" головою, як Фідель Кастро. Це дивогляд нашого часу. Не маючи свого екзекутивного апарату розлетілася Ліґа Націй, в яку Вудро Вілсон вірив, як у ґарантію світового миру, — і не припиняються голоси сумніву, чи варто зберігати на американській території централю Об'єднаних Націй та чи взагалі варто ту установу штучно підтримувати на житті. Раніше казали, що ОН виправдує своє існування, як терен зустрічів і контактів міжнародних дипломатів. Від якогось часу можна читати, що ОН стали тереном не так контактів державних мужів усього світу, як централею шпигунської роботи тисячі вишколених аґентів, які користуються дипломатичними пашпортами.

Вирішний голос у світі мають не Об'єднані Нації і підпорядковані їм аґенції й організації, як Міжнародний суд справедливости, за хартією „головний юридичний орган ОН", а лідери великодержав. Благословенням для людства є тоді, коли лідером великодержави стає людина великодержавницького формату. Але нещастям, чи навіть трагедією людства буває, коли на вершини влади дістанеться людина, яка не доросла до свого становища або свідомо і пляново діє на погубу вільного світу.

Михайло Кучер

ОБЕРЕЖНО З ПРОГНОЗАМИ

Преса, телевізія, експерти совєтської політики в ЗСА пишуть і говорять про одне — чи може настати будь-яке поліпшення у взаємовідносинах двох великодержав ЗСА — СССР. Про це також пише вся преса західнього світу. Одностайної думки нема. Можливо найближча до правди є думка сенатора Деніела Мойнігена, видрукована в газеті „Сан Таймс". Сенатор передбачає тільки зовнішнє формальне поліпшення відносин, але без сутніх змін. Претендент від демократів на президента ЗСА Волтер Мондейл суґерує, що поліпшення взаємовідносин цілковито залежить від ЗСА. Для того треба, мовляв, односторонньо з боку ЗСА зменшити зброєння: тоді з Москвою буде легко договоритися.

Великий оптимізм натомість висловив віцепрезидент Джордж Буш після розмови з Константином Черненком на похоронах Андропова. Поліпшення відносин з Америкою Москва розуміє зовсім інакше, як Захід. Кремль, керований Черненком, хоче повернутися до детанту, що Москві був дуже корисний. Під парасолем детанту Москва інсталювала в Европі ракети типу СС-8 і СС-20. Був тоді і „науково-культурний обмін", який Москва використала для поширення шпигунства. Для внутрішнього вжитку практиковано, особливо за влади архикаґебіста Андропова, постійну лайку під адресою американських „імперіялістів" і „паліїв війни".

Все таки дещо змінилося в Білому Домі, відколи прийшов до влади консервативний Республіканський уряд. Вашінгтон уже не вірить голословним запевненням Москви. Але опоненти президента Реґена вимагають таки сісти за стіл з Москвою і говорити. Зрештою, те саме недавно сказав сам Президент, мабуть з передвиборчих мотивів.

Засоби масової інформації бояться признати свої минулі помилки, коли хвалили і підтримували детант. Як наслідок, некритичні слухачі масової інформації продовжують вірити в детант, налякані тією ж масовою інформацією, яка голосить можливість атомової війни.

Перед президентом Реґеном, щоправда, вже демократичний президент Джіммі Картер побільшив воєнний бюджет ЗСА, і це був він, демократичний президент, що проголосив ембарґо на продаж американського збіжжя до СССР. Картер також започаткував виступи в ЗСА проти переслідування польським комуністичним урядом вільної профспілки польських робітників „Солідарности" під кінець його каденції в 1980 році.

В совєтах тепер справа дещо інша ніж за Андропова, бо й інший керівник став на чолі держави. Скрізь по світі тепер багато пишуть про Черненка і подають його біографію.

Він походить з бідної селянської родини з Сибіру, правдоподібно українського походження. Черненкові довелося працювати наймитом вже з дитячого віку і його освіта розпочиналася, коли він мав кільканадцять років. Вісімнадцятилітнім він у 1930 році йде добровольцем до Червоної армії, де служив деякий час прикордонником, але військова кар'єра його не вабила. З 1931 року — він член партії (КПСС). Має офіційно, начебто вищу освіту — закінчив Педагогічний інститут, отже є учителем. Працював проте не учителем, але в партії на різних спочатку незначних пропагандивних постах. Щойно в Молдавії Черненко дістав пост секретаря ЦК партії в 1948 році. До Москви перетягнув його в році 1956-му, отже за часів „царювання" в СССР іншого „малороса" Микити Хрущова, — Леонід Брежнєв. Тут К. Черненко став у цьому ж році секретарем ЦК і членом Політбюра.

Константин Черненко виявився незаступимим апа-

Ф. Любинецька

ШЕВЧЕНКО І УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Тараса Шевченка ми знаємо, як всенародного поета, як духового провідника народу, який своїм неповторним словом будив „незрячих рабів" до національного пробудження. Але Шевченко писав не тільки поезії, Шевченко є автором і прозових творів — повістей і „Щоденника", в яких між іншим звернув увагу й на таку преважливу проблему, якою було і є українське шкільництво. Звичайно кожне шкільництво є тісно пов'язане з настановою батьків до школи взагалі.

Побуваючи деякий час перед своїм ув'язненням в Україні, Шевченко відвідував різні верстви нашого суспільства, мав нагоду ближче їм приглянутись, їхньому життю, і дав їм пізніше у своїх творах відповідну оцінку.

Який же був український профіль українського народу в тому часі? 1) землевласники — нечисленні у великій частині денаціоналізовані; 2) міщанство і купецтво, про яке автор каже „це половина народу, серце нашої національности, але на нещастя напів-письменна маса"; 3) середнє молоде покоління... в житті суспільному неактивне „неначе той ліниний школяр ще на складах спинилось"; 4) кріпаки і робітники „ця бідна чернь, ці Лазарі убогі, що годуються крихтами, які падають від пишної трапези неситих братів".

На шкільництво могли мати вплив тільки освічені верстви, тобто вище суспільство і середнє молоде суспільство. Вони й були батьками тодішньої шкільної молоді. І це були люди, які мали зв'язки з урядовими чинниками. Але це була верства у переважаючому числі несвідома своєї самобутности, нехтувала українською мовою, хоч би її знала „щоб не сквернити собі уст мужицькими словами". І тому Шевченко свої міркування про батьків шкільної молоді закінчує словами: „Мій проєкт перевиховати добре вихованих батьків..."

Така настанова освіченої верстви нашого народу до себествердження і до значення народної освіти була причиною, що в половині XIX сторіччя було дуже мало шкіл по селах (державних); цю проґалину доповнювали школи приватні, також нечисленні, при дворах і церквах. У всіх тих школах навчалось в половині XIX сторіччя близько 67,000 дітей. При кінці 50-их років у всій Україні було 20 середніх шкіл для хлопців, п'ять жіночих навчальних закладів, три кадетські школи і два університети.

До середніх шкіл (а тим більше до університетів) кріпаки доступу не мали. У всіх школах вчили російської мови, літератури, історії. У придвірських школах ще й староцерковної мови і церковного співу. На Правобережжі у двірських школах навчали ще й польської мови. Української мови не вчили ніде! Вчителями в тих школах в Україні були деякі, вислужені військові, або військовики-інваліди.

Не диво, що в таких школах виховували дітей і молодь у беззастережному послухові цареві і російському урядові. І про нього, це шкільництво в Україні, Шевченко писав так: — У школі нас усього, що тільки є, навчають, крім своєї любої мови. О, школо! Школо Якби тебе перешколити!

Щойно по смерті царя Миколи І політика Москви зглядом України дещо злагідніла. Тоді то й петербурзька „Основа" почала друкувати статті про значення народної освіти, а уряд дав дозвіл організувати т. зв. недільні школи. 1860 року таких шкіл в Україні було 68, а їхніми організаторами були свідомі українці-студенти і дехто із старшин громадян-патріотів.

Навчання в тих школах було двомовне, бо влада і державна і світська робили труднощі в організуванні одномовних — українських шкіл. Але життя тих недільних шкіл не тривало довго, бо вже у 1863 році їх закрито Валуївським указом.

Шевченка глибоко турбувала справа освіти широких мас. Повернувшись із заслання і востаннє відвідавши Україну, він вирішив скласти підручник до навчання української мови. І так вже у 1861 році виходить Шевченковий „Буквар Южнорусскій" у Петербурзі. Цей буквар — це 24-сторінкова книжечка. Такі в ньому розділи: азбука, склади, молитви, „лічба", „Дума про Олексія, чоловіка Божого", „Дума про Марусю Богуславку", народні приповідки. Тираж — 10,000. Ілюстрацій немає, тільки на титульній сторінці хрест, а на останній сторінці сова (символ мудрости).

Уже напередодні своєї смерти Шевченко сам розсилав „Буквар" на відомі адреси, а всі гроші із розпродажі він призначив на „воскресні" — недільні школи.

Та дійшло до відома Шевченка, що широкі маси може із нашіптуваної пропаґанди, а може із невіжества ставили деякий опір недільним школам, і тому Шевченко подає ще й інший проєкт ширити освіту серед народу: він рекомендує позашкільну освіту по селах шляхом зустрічів з групами людей. На таких зустрічах треба вчити грамоти, читати книжки, проводити бесіди на різні цікаві теми. Найкращою лектурою для масового читання „благородна артистична сатира".

Так то писав Шевченко про стан нашого шкільництва у його добі, про національну свідомість української спільноти. Думка складення і видання букваря української мови вказує, яку велику ролю призначив він поширенню української мови, особливо серед тих прошарків, які вже нею не говорили. Уклад матеріялу в букварі: хрест на титульній сторінці, псальми, молитви, — вказують, що навчання в школах повинно проходити в дусі християнського світогляду.

Включення у зміст букваря читання народних дум наглядно доводить, що Шевченко надавав великого значення пізнанню рідної історії, яка причиниться до розбудження національної свідомости. На потвердження цієї думки ми находимо ще й такі Шевченкові слова: дітям треба розказувати про могили „темні і німі пам'ятки слави і... неслави, треба слухати думи величні прості і прекрасні", що їх співають наші лірники, такі мистці слова, що як би їх почув грецький лірник, то розбив би свою ліру на тріски і став би за міхоношу найубогішого з наших лірників"

І у своїх міркуваннях на тему національного себествердження доходить поет до такого висновку: коли ми „...задля нікчемного срібняка зневажатимемо старі заповіти старини, що ж тоді з нас буде? Вийде якийсь француз, або, не приведи Боже, куций німець, а від типу, чи пак фізіономії сліду не зостанеться. А я думаю, нація без власної риси, що тільки їй належить, — просто на кисіль, та й ще на несмачний кисіль скидається..."

Якже ж багатомовні ці слова Великого Тараса ще й сьогодні!

Вокальне мистецтво баритона М. Фабрики зачарувало Дітройт

Останній річний бенкет Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Дітройті в неділю, 1-го квітня ц. р., у прекрасній бенкетовій залі Українського Культурного Центру був неначе подвійним іспитом: фінансовим для Кредитівки „Самопоміч" і мистецьким для баритона Миколи Фабрики.

Ми знали з нашої преси, — на жаль, дуже мало, — про його перші виступи на американській землі, одначе, все, що було написано, ні в якому разі не віддзеркалювало його мистецьких вальорів.

Привітання Екзекутивного директора Централі Українських Кооператив Америки Дмитра Григорчука з Чикаго було речеве і коротке, бо голова Контрольної комісії, який рівночасно провадив програмою вечора, інж. Ігор Козак, дав йому тільки п'ять хвилин і гість, респектуючи це обмеження з належним гумором, підкреслив заслуги всієї Дирекції і усіх працівників Кредитівки.

Керівник програми заповів, що після знаменитого прохарчування прийде душевна насолода — перший виступ у Дітройті баритона Миколи Фабрики, при фортепіяні — його дружина піяністка-віртуоз Ірина Фабрика.

Заля втихає, не чути брязкоту тарілок, тиша. Виходить на сцену молода людина, дискретною усмішкою і граціозним уклоном вітає численну публіку, дає знак піяністці, і полилися по залі безсмертні звуки мелодії „Владико Неба і Землі", із опери „Запорожець за Дунаєм" муз. С. Г. Артемовського. Ми звикли чути цю мелодію у виконанні тенора, тому з цікавістю чекали, як баритон Микола Фабрика, який виконував цю пісню в ориґінальному опрацюванні, дасть собі раду з високим „ей" і „джі-шарп" при словах „...призри на народ".

Враження незабутнє! Голос у нього свіжий, здоровий, металічний при „форте", ліричний при „піяно". Високе „ей", яке нас так неспокоїло, баритон М. Фабрика заспівав чудово не тільки вокально, а з таким чуттям, що на очах захопленої публіки появилися сльози радости, туги, жалю і надії. Своїм чудової барви голосом він здобув серця усіх присутніх. Чим?

Своїм щирим українським серцем. Честь і слава співакові та його дружині Ірині, яка так розуміє співака і так музикально веде його на вершини краси безсмертної української пісні.

Міміка і жестикуляція — гідна великого артиста. Від появи на сцені маестро Микола Фабрика відразу ж нав'язує контакт з публікою і заставляє її разом з ним переживати усі тонкощі і відтінки, чи то в оперових аріях, чи у клясичних і народних піснях. Чарувати і захоплювати публіку є ціллю кожного артиста, а коли він це осягає, він — артист великого формату. Таким є наш „Верлівський" баритон Микола Фабрика.

Наступні арії з опер і пісні інтерпретував він так стилево і чудово, що публіка не була в стані своїми невмовкаючими оплесками і вставанням з місць віддзеркалити свого захоплення. Ось пісні, які виконував наш Богом обдарований співак М. Фабрика: „Ой, Дніпре, мій, Дніпре", сл. Т. Шевченка, муз. М. Лисенка; „Стоїть гора високая", народна мелодія, музична обробка В. Кирейка; „Вівці мої, вівці" муз. обр. Т. Гудової; „Світанок" слова і музика Р. Леонкаваллльо; арія Ріголетто муз. Дж. Верді; „Кохана" слова І. Бараха, муз. І. Поклада; Баляда Гната із опери „Назар Стодоля", муз. К. Данькевича; „Два кольори" слова Д. Павличка, муз. О. Білаша; „Ой, ти, дівчино, з оріха зерня" слова І. Франка муз. А. Кос-Анатольського і декілька наддатків.

Реасумуючи музичні вальори баритона Миколи Фабрики з певністю можемо ствердити, що барва голосу, орудування ним, вдумливість у виконанні пісень, дар передавати публіці свої глибокі переживання, динамічні тінювання і розуміння різних стилів запевнюють йому велику артистичну майбутність.

Українським громадам варто запросити до себе на загальні імпрези, чи зі самостійним концертом молодого, надійного і чудового інтерпретатора української пісні, соліста баритона Миколу Фабрику.

Перед цим незабутньої краси і сили виступом відбулася ділова частина бенкету, на якій присутні довідалися про бизнесову сторінку нашої Кредитівки. З річного звіту відомо, що майно УФК „Самопоміч" досягло суми 28,000,320, завдяки дбайливості і фаховості усіх працівників.

Звіти склали: президент дирекції інж. Богдан Андрушків, який і похвалив позитиви у розвитку Кредитівки і докоряв за брак більшого заінтересовання з боку нас самих, головно заможних українців.

Управитель Кредитівки Борис Блюй повідомив, що протягом часу свого існування змінилися форми обслуг, змінилися закони, які нормують працю кредитівки. Велику частину урядових процедур виконують сьогодні компютори, фонди переноситься телефонічно, машини у великій мірі заступають людей. Основний, одначе, рушій праці Кредитівки — це якнайкорисніше і найскорше обслуговувати своїх членів.

Кирило Цепенда

Богдан Цимбалістий

ЖІНКА В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

(З нагоди 100-річчя українського жіночого руху)

I.

На перший погляд поява жіночого руху в Галичині, 100 років тому, може видаватися незрозумілою. Існує багато доказів про рівноправне становище жінки в українських державних традиціях та особливу пошану, з якою ставляться до жінки в українському народі. Як тоді пояснити виникнення жіночого руху, метою саме якого було здобути рівноправність для жінок?

„З середини X століття, — читаємо в „Історії України" Наталії Полонської-Василенко, — історія дає приклади високого положення жінки в суспільстві України: жінки висилали своїх послів, підписували договори з греками, володіли маєтностями, містами, нарешті правління Ольги протягом близько 20-років — все це свідчить про рівноправність жінок з чоловіками" (стор. 253, том І). Авторка-історик дає кільканадцять прикладів участи жінок тодішньої провідної верстви України в культурному, церковному та політичному житті. Однак, на нашу думку, приклади діяльности та впливу поодиноких видатних жінок, на протязі історії не мусять бути доказом рівноправности загалу жінок в даній суспільності. Нагадаймо ролю жінок у житті інших народів: Семіраміс в Персії, Клеопатри в Єгипті, Аспазії в Атенах, панування Теодори або Ірени на візантійському троні, ролю Жанни д'Арк у визволенні Франції. Нагадаймо панування таких сильних монархинь як Єлисавета в Англії в XVI столітті, Ізабелі в Еспанії, Катерини II в Росії чи Марії Терезії в Австрії. Вплив жінок на дворі французьких королів добре відомий (Мадам де Помпадур, де Ментенон). Не зважаючи на це, жінки в тих народів не мали тих самих прав що чоловіки. Щоб пізнати, яке їх становище було в даній суспільності, треба радше приглянутися законам та звичаям, які нормували поведінку та опінію загалу.

Староруське право визнавало жінку за рівноправну чоловікові. Наприклад, чоловік платив таку саму кару за вбивство жінки, як за вбивство чоловіка. Згідно статтів Руської Правди, мати-вдова могла свобідно розпоряджати своїм майном. Майно матері було її власністю, не родовою, як батька, вона могла віддавати його кому з дітей хотіла. „Кардинальна різниця староруського права супроти римського і староґерманського щодо становища жінки, — стверджував М. Грушевський, — полягає в тому, що воно не знає ніяких правних обмежень становища жінки та її правосильности. Ми не маємо тут потреби опіки над жінкою, яку вважає неминучою право римське або староґерманське, уважаючи жінку або дитину неправосильними ціле її життя. Нема сліду правного обмеження маєткових прав жінки за життя чоловіка (М. Грушевський: Історія України-Руси, Том III стор. 376).

Як подає Ангелина Худий („Становища жінки-українки в суспільстві — „Віра", квітень 1976) в половині XVII століття через Україну проїздив Антіохійський Патріярх Макарій і його диякон Павло Алепський цю подорож описав. Він звернув увагу, що „по всій козацькій землі ми спостерігали дивний і гарний факт: всі вони, за малим вийнятком, грамотні. Навіть більшість жінок та дочок уміють читати і знають порядок служб та церковні співи".

У козацьких думах XV і XVI століть та в лірницьких піснях часто вживається виразу „отец-мати". Т. Шевченко вживає „батько-мати" замість „батьків". Хоч це подробиця, в контексті наших міркувань вона має свою вимову. У виразі батько-мати" (чи отец-мати) вказується, що йдеться про дві окремі та рівноправні особи. У вислові „батьки" того нема.

Варто тут пригадати спочутливе ставлення Т. Шевченка до долі безталанних, покривджених жінок, його обурення та протест проти всякого насильства над ними і нерівного трактування їх законами та звичаями за їхні вільні чи невільні провини. Недоля жінок — це тема, яка повторяється у багатьох його поемах.

У своїй філософії культури Пантелеймон Куліш протиставив серце розумові, які він утотожнював з жіночими і чоловічими елементами. Він ставив вище жіночий елемент. У одній із своїх поезій він писав:

Народи славляться великими мужами
війни й політики, науки і іскуства,
а ми пишаємось дівчатами й жінками,
вінцями красоти, скарбівниками чувства.

Іван Франко був гарячим прихильником рівноправности жінок. Він опублікував статтю про — „жіночу недолю в руських народніх піснях", активно співпрацював з Н. Кобринською в її зусиллях зактивізувати галицьке жіноцтво до боротьби за рівні права. Він же таємно допоміг зредаґувати перший жіночий альманах „Перший вінок" (що його Союз Українок Америки перевидав минулого року).

Факт, що наші два найбільші поети Т. Шевченко та І. Франко, які завдяки своєму мистецькому талантові вміють висловлювати глибинні вартости культури свого народу, його світовідчування, його філософії життя, виступали в обороні жінок, дозволяє догадуватися, яким було б становище жінки у вільній українській суспільності, правленій за її власними законами.

Таке припущення обосноване певними фактами. В 1917 році до Центральної Ради ввійшло 11 жінок, число мале на 600 делеґатів від українських організацій. Нагадаймо, однак, що до Палати Репрезентантів Конґресу ЗСА донедавно входило 12 жінок. Щойно в 1932 році обрано одну жінку до сенату. У підготованій конституції для Української Народної Республіки в одинадцятій статті було сказано: „Ніякої різниці в правах і обов'язках між чоловіком і жінкою право Української Республіки не знає". Це було в 1917 році. В ЗСА ще й досі не схвалено додатку до конституції про рівноправність жінок у всіх ділянках життя.

У сучасному дисидентському русі в Україні значну ролю відіграють жінки. Усім відомі прізвища: Алли Горської, Оксани Мешко, Ірини Сеник, Оксани Попович, Ірини Стасів-Калинець, Стефанії Шабатури, Ніни Строкатої, Надії Світличної та інших.

(Продовження буде)

Обережно...

Закінчення зі ст. 2.

ратчиком і неперевершеним політиканом. За хвороби Брежнєва він не відходив від хворого генсека і Брежнєв нарік Черненка своїм заступником і наступником на лідерство СССР. Проте спритний інтриґан Юрій Андропов, керівник зловісного КҐБ протягом 17-ти років, перехитрив „хахла" Черненка і сам захопив владу в СССР, зовсім відсунувши від влади ненависного йому Черненка, якому американська преса вже відспівала була „акафиста". Нічого дивного, отже, в тому не було, що ця ж американська „велика преса" була „заскочена", коли на місце нею любленого „урбаніста" Андропова (який, згідно англійськими джерелами, був жидівського походження) прийшов на чоло СССР „селюк" Черненко та ще й „українець", як твердить той же сенатор з Ню Йорку Деніел Мойніган, наприклад, та інші.

Щодо ставлення К. Черненка до ЗСА — то воно значно м'якше від ставлення „західняка" Андропова, який насправді, всупереч всім суперлятивам, що лунали в Америці під його адресою, запровадив у сліпу вулицю зовнішню політику СССР. ЗСА не послухали ультиматуму Москви: ми почнемо переговори (перервані), якщо ЗСА відмовляться від інсталяції своїх ракет в Европі. Ультиматум — це остання зброя; її вживають тоді, коли є вигляди, що протилежна сторона його прийме. Того не сталося. Ультимативна відмова Москви від переговорів вдарила по ній самій. А це втрата авторитету. Якщо навіть СССР поверне до переговорів, це не буде цілковитим поліпшенням відносин. Поліпшення настане тоді, коли переговори дадуть позитивний наслідок.

Константин Черненко на рік молодший від президента Реґена, але він хвора людина. Це видно з фотографії; а тим часом він має тяжкі обов'язки — консолідувати свою владу і якось вивести СССР з економічного застою. Досі Москві допомагав у всіх найтрудніших часах...демократичний Захід, хоч ми, українці, уважаємо таку поведінку Заходу супроти Москви самогубчою.

Захід так переймався очікуванням „манни небесної" в совєтах за Андропова, що не помітив, які жорстокі були введені в дію закони, що проголосили кримінальну відповідальність за „розголошення державних таємниць" тощо, що дало підставу посадити в концтабір усіх нелюбих режимові людей. Отже щастя, що голова КҐБ не жив довго, бо сталінщина повернулася майже цілком у підсовєтське життя.

За Черненка не припиниться втручання партії в літературу і мистецтво. Недавно Черненко сказав, що література і мистецтво повинні говорити про позитивні успіхи комуністичного будівництва (навіть тоді, коли їх нема). Черненко теж „викриватиме" тих письменників, які спеціялізуються у „плачі", в „шуканні богів" (особливо Бога Христа), позують на „псевдогероїв", які терплять „за правду".

Нове керівництво навряд чи зможе перемогти і економічні клопоти, а ще тяжче побороти тяжку моральну кризу системи, побудованої на ненависті.

Вже Ленін побоювався комуністичної Німеччини, яка могла б стати конкурентом до ролі Москви, як авангарду світової революції. Справа об'єднання двох Німеччин не виходить покищо поза межі теорії. Одначе сама теоретична можливість об'єднання обох Німеччин дуже непокоїть або й лякає, навіть, Москву. Кремль пам'ятає дворазову німецьку навалу. Сама перспектива знайтися поміж двома могутніми комуністичними державами — об'єднаною Німеччиною і Китаєм, смертельно небезпечна для СССР.

Москва ще більше, ніж Німеччини, боїться Китаю. Вона не змогла покерувати у бажаному собі напрямі китайською комуністичною революцією. І тільки з Китаю грозить Москві небезпека, а не з „імперіялістичного" ЗСА. Це звичайна пропаганда, якою Москва хоче лякати народи СССР. Але Америки Москва не боїться, бо знає, що ЗСА не нападуть на СССР. Тому в майбутньому є можливості порозуміння ЗСА із СССР, що насамперед є в інтересах совєтів, а не Америки.

З другого боку, Москва заризикує багато чим, навіть усім, щоб затримати російсько-большевицьку імперію недоторканою.

ПОМЕРЛА СВ. П. В. РУБЕЛЬ

Нюарк, Н.Дж. — У п'ятницю, 27-го квітня 1984 року, тут померла св. п. Володимира Ольга Рубель, з дому Лисинецька, вдова по о. Романові, парохові села Пасічна, коло Надвірної. Парастас відбувся у понеділок, 30-го квітня, у похоронному заведенні Литвин-Литвин в Юніоні, Н. Дж. Похорон — у вівторок, 1-го травня, з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя у Нюарку, а потім на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Св. п. Володимира Рубель залишила дочок, Ірину Сигалів, Таїсу Турянську з мужем Ярославом, та внуків — Боженну Полянську з мужем Юрієм, Мотрю Турянську і Романа Турянського та іншу родину.

В глибокому смутку повідомляємо, що в суботу, 28-го квітня 1984 року з Волі Всевишнього відійшов у Вічність на 82-му році життя наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І БРАТ

бл. п. інж.

ОРЕСТ КЛЮФАС

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 30-го квітня 1984 р., о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Basagic Funeral Home, Hunter, N.Y.

ПОХОРОН у вівторок, 1-го травня 1984 р., о год. 9:30 ранку з похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, а опісля на католицький цвинтар в Elka Park, N.Y.

Горем прибиті:

дружина — ОКСАНА
сини:
ЮРІЙ з дружиною МАРТОЮ та дітьми НАТАЛКОЮ І РОМАНОМ
КОНСТАНТИН з дружиною ОКСАНОЮ та дітьми ОКСАНОЮ, АДРІЯНОЮ І РОМАНОМ
сестри:
ЛЮБА МОСЕВИЧ
МАРТА ДОБЕРЧАК з родиною
ТЕОДОЗІЯ САВИЦЬКА з мужем ЗЕНОНОМ та родиною
брати:
МИРОСЛАВ з дружиною ВІСЕЮ
ОМЕЛЯН з дружиною ІРЕНОЮ та родиною
СВЯТОСЛАВ з дружиною ГАЛИНКОЮ та родиною
братові:
ЯРОСЛАВА КЛЮФАС з родиною
СОФІЯ КЛЮФАС з родиною
МАРІЯ КЛЮФАС з родиною

•Замість квітів на свіжу могилу, Родина просить складати пожертви на фонд удержання сталого священика у Гантері, Н. Й.

ПОМЕРЛА СВ. П. М. КУЗИК

Нюарк, Н. Дж. — У неділю, 29-го квітня 1984 року, померла тут на 81-му році життя св. п. Марія Кузик, з дому Кондришин.

Тіло покійної спочиває у похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж., де у вівторок, 1-го травня, о год. 7:30 вечора буде відслужений Парастас.

Похорони у середу, 2-го травня, о 8:30 год. ранку з похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, а потім на цвинтар в Юніон. Св. п. М. Кузик залишила мужа Василя, доньку Олександру Стебельську з мужем Мироном і внучку Зірку.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

МАРІЇ з ПЕКАРСЬКИХ ГАЙДУКЕВИЧ

нашої Дорогої і Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБЦІ, СЕСТРИ І ТЕТИ
буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в понеділок, 7 травня 1984 р., о год. 9-ій ранком в церкві св. Архистратига Михаїла, Дженкинтавн, Па.

В глибокому смутку:
муж — ЛУКА
доньки:
ЮЛІЯ ПРОКОПІК з мужем СИМОНОМ
ІВАННА ФЕДИК з мужем РОМАНОМ
внуки — ЮЛІЯ, РОМАН І АДРІЯН
сестра — КОРНЕЛІЯ ЗАЛУЦЬКА з мужем МИХАЙЛОМ і Родиною

Просимо ласкаво згадати Покійну у своїх молитвах.

ПОДЯКА

Складаємо найщирішу подяку митр. З. Злочовському за відправлення Парастасу, Похоронної Літургії та відпровадження Покійної на Вічний Спочинок.

Дякуємо п. І. Головці і п. Шумилові, що співом звеличали похоронні відправи.

Наша велика вдячність шамб. д-рові І. Біланичеві за відвідини в шпиталі.

Дякуємо д-рові Р. Дикому і д-рові Салякові за дбайливе лікування в шпиталі.

Дякуємо за зворушливі слова прощання після Парастасу д-рові В. Пушкареві.

Наше щире спасибі Сестрицтву св. Анни за влаштування тризни.

Наша щира подяка Усім, які жертвували Святі Літургії за спокій душі нашої Покійної, за квіти і за писемні і телефонічні вислови співчуття.

Ми невимовно вдячні Усім, що зложили пожертви на Будівельний Фонд церкви св. Архистратига Михаїла, а особливо п. С. Голобові за переведення тієї збірки.

$100.00 — Лука Гайдукевич;
$65.00 — С. і Ю. Прокопік, Р. і І. Федик;
$30.00 — д-р і Н. Бабяк, д-р З. і М. Бабяк;
$25.00 — С. і І. Залуцький, С. і М. Пилипчак, Б. і Х. Турченюк;
$20.00 — І. і С. Головка, д-р Ю. і О. Криволап, С. і Ю. Їжак, Б. і З. Захарчук, Р. і Т. Левицький, П. і Г. Залуцький, Е. і О. Фаріон, М. Сенейко, В. і М. Славятинський;
$10.00 — С. і О. Голуб, О. Федик, Д. Горбачевська, Й. і С. Воскрес, д-р В. і С. Пушкар, Ю. і Е. Колтун, Т. і Г. Крочак, Ю. і Х. Масюк, Б. і С. Макух, О. і Х. Райтаровський, О. Чубата, Н. і А. Сум, З. Маланчук, Е. Чиж, Д. і Х. Черник;
$5.00 — Бовцайло.

Хай Господь нагородить всіх Вас своїми щедрими ласками.

В глибокому смутку повідомляємо, що дня 27-го квітня 1984 року відійшла у Вічність

сл. п.

ВОЛОДИМИРА-ОЛЬГА з ЛИСИНЕЦЬКИХ-РУБЕЛЬ

вдова по о. Романові, парохові Пасічної к. Надвірної.

ПАРАСТАС — відбувся в понеділок, дня 30-го квітня 1984 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин-Литвин Union Funeral Home, 1600 Stuyvesant Ave., Union, N.J.

ПОХОРОН у вівторок, 1-го травня 1984 р., о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя, а опісля на цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

доньки:
ІРЕНА СИГАЛІВ
ТАІССА ТУРЯНСЬКА з мужем ЯРОСЛАВОМ
внуки:
БОЖЕННА ПОЛЯНСЬКА з мужем ЮРІЄМ
МОТРЯ ТУРЯНСЬКА
РОМАН ТУРЯНСЬКИЙ
сестри: ЯРОСЛАВА ДУТКА з сином ОРЕСТОМ
ЛЮБОМИРА СЛОНЕВСЬКА з родиною
брат — ОРЕСТ ЛИСИНЕЦЬКИЙ з дружиною АСЕЮ і родиною
племінник — ЯРОСЛАВ РУБЕЛЬ з дружиною СЛАВОЮ
шваґрова — ЛЮДМИЛА РУБЕЛЬ з родиною

Замість квітів, Родина просить складати пожертви на виховання священиків або сиріт у Бразилії.

В глибокому смутку повідомляємо, що в неділю, 29-го квітня 1984 року з волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність на 81-му році життя наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА І БАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ КУЗИК
уроджена КОНДРИШИН

ПАРАСТАС — у вівторок, 1-го травня 1984 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юньйон, Н. Дж.

ПОХОРОН — в середу, 2-го травня 1984 р., о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар Голівуд в Юньйон, Н. Дж.

Горем прибиті:
муж — ВАСИЛЬ
донька — ОЛЕКСАНДРА СТЕБЕЛЬСЬКА з мужем МИРОНОМ
внучка — ЗІРКА

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, що її очолює інж. Роман Ракочий, ст., встановила такі дати турнірів на Союзівці в 1984 році:

* 7-8-го липня — УСЦАК-Схід
* 11-12-го серпня — Подвійні ігри
* 31-го серпня — 3-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
* 8-9-го вересня — Подвійні ігри, Пласт-сеніори
* 22 - 23-го вересня — Запрошеневий УНС
* 13 -14-го жовтня — КЛК

Канадські...

Закінчення зі ст. 1

ПРОВІДНИК ОПОЗИЦІЇ БРАЄН МАЛРОНІ

„...Українці навчили світ, що людський дух свободи не можна ніколи придавити. Той дух, дух гордих і вільних людей, перещепили вони до Канади і дали прекрасний вклад в цілі покоління українських імігрантів. Канада є особливо довжна українському народові за його горіючий запал, його рішучість жити у свободі і гідності, за бажання незалежности та за індивідуалізм. Якість і різноманітність канадського життя була помітно збагачена співучастю великої і динамічної української спільноти. Її вплив ми відчуваємо у різних аспектах життя — мистецькому науковому, професійному, як також в праці її добродійних організацій, таких саме як Український Народний Союз.

Тому я хочу погратулювати членам УНСоюзу за їхні зусилля допомагати будувати культурний поміст на різних відтинках нашого життя. В імені Прогресивно-консервативної партії бажаю Вам дальших успіхів у Вашій майбутній праці..."

Браєн Малроні

ПРОВІДНИК НОВОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПАРТІЇ

„...В імені Нової демократичної партії Канади, бажаю зложити гратуляції Українському Народному Союзові з його 90-річчям.

Ваша організація має довгу та славну історію корисної праці так загально як і в поодиноких своїх відділах, яких сьогодні є аж 450 у ЗСА і Канаді! В додатку Ваша організація дала величезний вклад у міжнародну солідарність всіх українців.

Маючи Вашу фінансову допомогу, Ваші члени стали скоро повновартісними членами своїх нових поселень, а УНСоюз допоміг їм розвинути працю в різних культурних організаціях..."

Е.Бродбент

В Трентоні...

Закінчення зі ст. 1.

родних строїв, високої вартости вишивки, килими, інкрустовані різьби та кераміка.

Відділ 19-ий СУА в Трентоні під головуванням Марії Глушок влаштував з цієї нагоди теж свою виставку та показ малювання писанок у Стейтовому Музеї. Олександра Городиська з Бордентавну керує цією програмою і на обгортці згаданого журналу поміщені знімки писанок її роботи.

Виставки можна оглядати від вівтірка до суботи в годинах: 9-та до 4:45 по полудні і в неділі: 1-5 по полудні. Вступ вільний.

Авторка з великим теплом і захопленням пише про чар і античність української народної творчости та стверджує, що українські писанки швидко стають невід'ємною частиною культурного багатства Америки.

Слід додати, що О. Городиська в американському передшкіллі у Бордентавні перед Великоднем висвітлювала кольоровий фільм про українську писанку та на двох лекціях демонструвала техніку роблення писанок. Учні враз з їхньою учителькою виявили велике зацікавлення українським мистецтвом.

Виставка місцевого 19-го Відділу СУА триватиме до 11-го травня ц.р., а народного мистецтва Українського Музею з Ню Йорку до 16-го червня ц.р. в Стейтовому Музею в Трентоні.

Відзначили безсмертя

У неділю, 18-го березня, частина української громади Рочестера Н.Й., відзначила концертом 170-річчя народження Великого Кобзаря — Тараса Григоровича Шевченка, а 11-го березня була спеціяльна одногодинна радіопередача, присвячена Шевченкові і його впливові на інтелектуальні сили українського правозахисного руху. Провідною думкою відзначення було підкреслення безсмертя Шевченка, яке визначив золотими словами поет Іван Драч, що „Шевченко має дату народження — дати смерти в Шевченка немає". Вказувалось, що вшановуючи Шевченка, мало того, щоб проспівати „Вічную пам'ять", і далі дрімати, а потрібно вшанувати ділом, виконуючи його заповіти.

Ювілейний концерт розпочав хор „Сурма" під керівництвом самовідданого інж. Ярослава Матковського з акомпаньяментом піяністки Анни Сорохтей. В першій частині було виконано: Заповіт музика Вербицького „Учітеся, брати мої" музика Фоменка; „Сонце заходить" музика Роздольського. В другій частині — „Ой, три хляхи" музика Топрольського, „Чого мені тяжко" музика Волошина і „Посланіє" музика Білика. Гарна своїм змістом програма була добре виконана включно до виразної дикції, чого часто-густо бракує більшості хорових виконань.

Замість офіційної промови до слухачів були спрямовані устами декляматора слова Шевченка з його „Посланія". А перед цим було вступне чотирихвилинне слово, в якому закликалось, щоб ми слова Шевченка скріпили ділом і щоб у кожній хаті був „Кобзар", як настольна Євангелія. „Кобзар" має бути джерелом наснаги національного сумління. Шевченко у своєму „дружньому посланії до мертвих і живих і ненароджених земляків" своїх „в Україні і в не Україні сущих" — тобто до нас звертається своїм палким словом. Тож будьмо гідними зватися „земляками Шевченковими". Сприймімо серцем і розумом слова-заповіти Тараса, виконуймо їх і це буде найбільш гідним вшануванням найбільшого Сина українського народу.

За цим, після однохвилинного музичного вступу на фортепіяно — „Думи мої, думи мої", слідувала деклямація „Посланія", виконана артистом Евгеном Курилом. Шкода лише, що артист почав декламувати без супровідного в „Посланії" епіграфу: „Аще кто речет, яко люблю Бога, а брата своего ненавидит — ложь єсть". Без мотто і заголовка пророчі слова преглибокої декламації ніби були спрямовані не безпосередньо до слухачів. Також згаданий епіграф — слова апостола Івана, мали зобов'язувати слухачів схаменутись і любити брата.

Головною частиною концерту був виступ 25-річного бандуриста-віртуоза Юліяна Китастого. Це третє покоління славного роду бандуристів. Юліян заслуговує на особливу громадську пошану, що вибрав собі життєвий шлях професійного бандуриста. Він вчить зараз у двох коледжах грати на бандурі, керує молодечим ансамблем бандуристів „Гомін степів", провадить школу молодих бандуристів, бере участь у концертах Української Капелі Бандуристів ім. Шевченка і дає самостійні концерти, як наприклад в Лас Веґас та в інших містах.

Виступ бандуриста Юліяна Китастого тут, у концерті, від початку відповідав пляновi возвеличити Великого Кобзаря історичними, козацькими і Шевченковими думами. Кобзарі були голосом народу і голосом народу став Шевченко, недарма і збірку поезій назвав він „Кобзар".

Особливість виконань дум маестром Юліяном Китастим є в тому, що він кількома реченнями подавав (літературною українською мовою) зміст і походження кожної думи, або історичної пісні, і цим відразу настроював слухачів до активного і вірного сприймання твору. Добра дикція і речетативна мелодія м'якого баритону Юліяна Китастого та музична краса звуків бандури зворушували і переносила слухачів в епоху героїчної боротьби часів Хмельницького (дума „Розлилися круті бережечки"); про останнього кошового отамана Запорізької Січі Петра Калнишевського, замурованого в кам'яному мішку на Соловках (дума „Ой полети, галко"); про жорстоку боротьбу в час гайдамаччини (Дума про Лебеденка); про козака невольника, якому турки випікають очі (дума на слова Шевченка „Невольник"); пісня про тяжку кріпацьку долю („Ой, піду я лугом"), та Дума про вдову і трьох невдячних синів, яких за це карає доля, має глибокий моральний зміст. Кажуть в багатьох слухачів навертались сльози, думаючи може і про свою долю.

Крім уже згаданих, були виконані пісні: „Зажурилась Україна", „Ой, умер козаченько", і на закінчення народна пісня про Шевченка — „Зійшов місяць над горою".

Окремою точкою була інсценізація, виконана молоддю, що зосереджується при „Рідній Школі", поеми „Перебендя" Шевченка. Гарна була квітчаста група молоді, гарно знали ролі, особливо добре виконувала Ніна Денисенко. Музичний супровід вела Яра Кекіш, та ще „на ходу" прилучили до свого гурту музику-бандуриста Юліяна, так що мали справжнього кобзаря, який заграв їм „Встає хмара з-за лиману". Приємно було бачити ентузіязм молоді, з яким вона готувала і виступала. Керівниця групи навіть „погрожувала", що як їх не поставлять до програми, то вони самі прийдуть на сцену. Дай Боже, щоб і далі росла любов до рідної пісні і рідного слова, „щоб чужому научались і свого не цурались".

Дехто нарікав, що була довга програма концерту, але, здається, більшість казали, що вони слухали б спів дум хоч і цілу ніч. Дума своєю образністю слова, оригінальною музичною красою і глибиною думки є неповторним шедевром українського мелосу. Думи і історичні пісні допомогли зберегти історичну пам'ять українського народу. Особливість дум в тому, що вони своїм змістом і своєю речетативною мелодією глибоко впливають на душу і розум слухачів, примушують їх вдумуватись в історію свого народу і збільшують почуття національної відповідальности. Дума передає зміст життя свого народу в минулому і переносить його історію через віки. Цю велику історичну ролю виконували народні кобзарі і тому їх червона Москва знищила в лиховісному 1933 році, розстрілюючи з ними разом українську народну історичну пам'ять.

В кінці концерту Тамара Денисенко від імени організаторів концеру і слухачів висловила подяку виконавцям програми. Також належить подяка всім, хто допомагав у організуванні концерту: подружжю Омельчинкам (Андрієві і Налії) за опіку над бандуристом та технічне обслуговування в час концерту; п-ні Дубиняк, голові сестриства парафії св. Покрови (УАПЦ), яка організувала чай, каву, солодке й інше. Просто і гарно прикрасили сцену Ольга Король і Олена Лилак; на сцені був великий гарний портрет Шевченка з сріблястими цифрами: 1814 - 1984 і квіти. Окрема подяка належить парафії св. Покрови (УАПЦ), яка безкоштовно відпустила залю.

Ілля Демиденко

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 6-го ТРАВНЯ 1984 р.

Чикаґо, Ілл. Річні Загальні Збори Т-ва ім. Дм. Вітовського 301 Відд., о год. 12-ій вполудне в приміщенні парафії св. Андрія в Аддісон, Ілл. Присутність всіх членів Відділу обов'язкова. В разі неприсутности Статутом передбаченої кількости членів, Збори відбудуться годину пізніше. — Аркадій Тороко, гол., Петро Врублівський, секр.